24express, 16.6.2017, str. 68, A3

Evidencijski broj / Article ID: 17447296
Vrsta novine / Frequency: Tjedna
Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
Rubrika / Section:

Kazalište

Suvremena Hrvatska u grotlu radničke bijede

Piše:
KRISTINA KEGLJEN

Drama Radnice u gladovanju u režiji Olje Lozice ocrtava atmosferu te 2010. godine, tih dana kad su švelje iz Kamenskog shvatile da od štrajka glađu mogu jedino umrijeti

Rad je glad – tako bi se mogla iščitati poruka predstave "Radnice u gladovanju" nastale prema tekstu Gorana Ferčeca i u režiji Olje Lozice. Vrijeme kasnog kapitalizma odavno je pojelo integritet radnika koji od svojeg rada i svoje plaće može živjeti. Danas on preživljava. Ali nije to više "on". Goran Ferčec je uzeo motiv barokne pasijske teme Johanna Sebastiana Bacha "Muka po Mateju" i Isusa zamijenio kolektivom. U priči koja snažno odražava suvremenu Hrvatsku u grotlu radničke neimaštine, kolektiv su radnice propale tvornice Kamensko i njihovo osmodnevno štrajkanje glađu iz 2010. Nekad se od rada moglo pošteno živjeti i biti zadovoljan svojim životom, govori Adrian Pezdirc utjelovljujući samog autora teksta i njegovu priču o majci koja je trideset godina bila zadovoljna radnica s jedinom ambicijom da se njezin pošteni rad nastavi. Sad su tu izmožđene radnice koje na betonskom platou parka zahtijevaju svojih pet plaća, otpremninu, dostojanstvo naposljetku! S druge strane je kolektiv kapitalista, muškaraca u fino skrojenim odijelima koji im u zboru odgovaraju da "ne cvatu svima ruže". Taj plato, posljednja utvrda ove gomilice žena, trese ih i ljulja, izmiče im tlo pod nogama, gura ih u psihički ponor. One poskrivećke jedu koru od banane, optužuju se za izdaju dok ih glad tjera u smrt. Olja Lozica ukomponirala je u predstavu zborske fragmente koji zvuče tragično i sudbonosno te koji dosljedno ocrtavaju atmosferu te 2010., tih nekoliko dana kad su radnice Kamenskog shvatile da od tog štrajka mogu jedino umrijeti. Iza njih se podiže zelena zavjesa od bršljana, poput zida koji odvaja malog radnika i glomaznu mašineriju poduzetnika čija obećanja ne vrijede pišljiva boba. Gradonačelnik ih časti domaćim kolačima, one odolijevaju. Nitko ih ne shvaća ozbiljno jer ionako "nikome ne cvjetaju ruže". Publika osjeća potrese u želucu jer se bršljan miče dok se pokretni plato ljulja na sve strane, poput nekog simulatora koji mrvi stvarnost i baca u oči istinu da je ovo sad naša sadašnjica i protiv toga se ne može ništa. Barokne a cappelle najsnažnija su figa ove predstave jer duboko bodu u tragediju današnjeg kapitalizma, ali dojam je taj da su radnice ostale previše nijeme u svojim osobnim sudbinama. Ipak, to nisu samo švelje iz Kamenskog - to su iskorišteni kadrovi kojih ima u cijelom svijetu, to su radnice i radnici koje je kapitalistička ekonomija pregazila te ostavila da trunu na vrućem asfaltu neimaštine.

Barokne a cappelle najsnažnija su figa ove predstave